

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen - Nummer sjutton

Jeff Pippenger
2025-12-23

Nummer sjutton

Vi avslutade den förra artikeln med en ofullbordad behandling av Abrams och Paulus profetior, vilka rad för rad frambringar en period om 430 år, bestående av 30 år följda av 400 år. Jag antar att det finns somliga där ute i teologins värld som kan se de 30 åren som en period som följer efter 400 år, men när frågan i allmänhet behandlas förläggs de trettio åren till periodens början. Är det 400 följt av 30, eller 30 följt av 400? Det är trettio följt av fyrahundra, ty det finns många vittnen som fastställer en trettioårsperiod, förbunden med och följd av en andra profetisk period.

Josef var trettio år gammal när han trädde i faraos tjänst i Första Moseboken 41:46. Därefter började sju år av överflöd, vilka följdes av sju år av hungersnöd. Josef, som en förebild för Kristus, följdes vid trettio års ålder av två perioder om 2520 dagar. När Kristus var trettio, följde två perioder om 1260, vilka tillsammans utgör 2520; vilket i sin tur förbinds med sju tider över två riken.

David var trettio år gammal när han blev kung, och han regerade i fyrtio år, såsom noteras i 2 Samuelsboken 5:4. David är en förebild för Kristus, och när Kristus var trettio år gammal blev han döpt och drevs därefter ut i öknen i fyrtio dagar, och sedan, efter sin uppståndelse, som förebildades genom hans dop, stannade han kvar och undervisade lärjungarna personligen i fyrtio dagar. Vid korset uppskötts Jerusalems förstörelse i barmhärtighet i fyrtio år, vilket motsvarar de fyrtio åren av dödande i öknen vid början av deras förbundshistoria.

Hesekiel var trettio år gammal när han kallades att vara profet i Hesekiel 1:1. Jag skall inte nu ta tid i anspråk för att behandla den period som följde efter Hesekiels trettionde år, men jag skall infoga en kort AI-sammanfattning av fastställda fakta om hur länge hans tjänst varade. "Hesekiels profetior hör till de mest exakt daterade i Gamla testamentet, med 13 specifika dateringar angivna genom hela boken. Dessa räknas alla från Jojakins exilår (597 f.Kr. som år 1), vilket ger en tydlig kronologisk ram som sträcker sig över omkring 22 år."

Jesus var trettio år gammal när han döptes, och han bekräftade därefter förbundet med de många under en vecka.

Antikrist styrs profetiskt av Kristi mönster, och liksom Kristus hade trettio års förberedelse för att ta upp sitt verk som himmelsk överstepräst, var den profetiska förberedelseperiod om trettio år som identifierats för antikrist från avlägsnandet av det "dagliga" år 508 fram till 538, då påvedömet utrustades med makt som en förfalskad överstepräst; liksom Kristus smordes med kraft vid sitt dop, skulle de 1260 åren av påvligt mörker motsvara Kristi 1260 dagar av rent ljus från hans dop

ända till korset, vilket sammanfaller med påvedömetts dödliga sår år 1798.

Ingen av dessa föregående dubbla tidsperioder, som inleds med en trettioårsperiod, föregår Abrams första steg i hans tredelade förbundsprocess. Därför är Abrams den första som nämns, även om det endast kunde vara så, sedan den bekräftats genom Paulus andra vittnesbörd. När Paulus skrev sina ord blev profetian om 400 år en profetia om 430 år, där de första 30 åren avskiljs från den sista tidsperioden.

Jag hävdar, grundat på Kristi karaktär, sådan den framställs som Alfa och Omega, att i förbundsprocessen för de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka är omegan till Abrams och Paulus' dubbla profetia om trettio år—följda av fyrahundra år—måste ha sin motsvarighet i omegan av förbundshistorien, vilken är historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. En period av trettio år, följd av en annan särskild period, måste uppfyllas på ett sätt som inte tillämpar tid, men som fullbordar Abrams grundläggande profetia om 430 år. Det vore önskvärt om du läste det föregående påståendet en gång till och sedan återvände till denna punkt och fortsatte vidare.

Jesus, Josef, David och Heseziel var alla trettio år i förberedelse för ett verk som skulle förebilda Guds folk i de sista dagarna. Heseziel, profeten, Josef, som förebildade Kristus, prästen, och David, kungen. Fyra symboler, men en av symbolerna som representerar den himmelske Översteprästen har en mänsklig och en gudomlig representant. Dessa fyra vittnen överensstämmer alla med Abrams 30 år, följda av en profetisk tidsperiod.

Antikrist var trettio år under förberedelse och fick sedan makt under 1260 år, till dess hon mottog sin första död år 1798. Hon är symbolen för den andra döden, ty hon dör åter när nådatiden avslutas. Den andra döden är evig död. Vi tjänar en uppståndens Frälsare, ty Kristus dog inte för evigheten; Han dog inte den andra döden. När påvedömetts dödliga sår blir läkt, identifierar Uppenbarelseboken tretton att hon åter skall regera i 42 månader, vilket representerar en profetisk tidsperiod, utan ett tidselement.

När hon uppstår vid söndagslagen, är den här som motsätter sig hennes verk de som uppstod vid slutet av de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva. Två uppståndna makter, vilka båda är baner, det ena för sjundagssabbaten och det andra för solen, blir riktpunkten för hela världen, medan mänskligheten gör sitt slutliga val till liv eller död.

Vid söndagslagen kommer antikrist, som också är vilddjuret, att representera den trefaldiga föreningen av draken, henne själv (vilddjuret) och den falske profeten. Dessa tre makter kommer att förena sig mot Guds kyrka, som skall upphöjas över alla bergen. Guds triumferande kyrka befinner sig i trettio års förberedelse, inte trettio bokstavliga år, utan en fastställd profetisk period som har trettio knutet till sig och som fortfarande gäller som profetia efter befallningen år 1844, vilken identifierar att tillämpningen av profetisk tid inte längre var giltig. Det är enkelt att se att de trettio åren representerar en förberedelsetid för profet, präst och kung, vilka såsom den triumferande kyrkan kommer att representera härlighetens rike. De fyra vittnena i Heseziel, Kristus, Josef och David representerar Guds rikes myndighet under samma tidsperiod som påvedömet och den trefaldiga föreningen leder världen till Harmageddon.

Den triumferande församlingen upphöjs vid söndagslagen i Förenta staterna, och enligt Gamla och Nya testamentets vittnesbörd skall förbundsfolket, som är de etthundrafyrtiofyra tusen, bli ett rike av präster.

Även ni, såsom levande stenar, uppbyggs till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer, som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. 1 Petrus 2:5.

Prästerna skulle vara trettio år gamla när de började tjänstgöra i templet, så det finns en tidsperiod före söndagslagen då ett prästerskap förbereds för att tjäna som förstlingskärvens viftoffer. Prästerna, som är de etthundrafyrtiofyra tusen, framställs som leviter i den reningsprocess som fullbordas av Förbundets Budbärare. Det finns en profetisk period som leder fram till söndagslagen, under vilken en reningsprocess förbereder ett helgat prästerskap för den sena regnets tidsperiod. Förberedelsen avslutas vid söndagslagen, så perioden om trettio representerar prästernas förberedelse och motsvarar därmed den ålder som krävdes för en präst. Kristus började som överstepräst sin tjänst vid 30 års ålder, och eftersom Josef är en förebild på Kristus, började även han sin tjänst vid trettio. Den falske kristus var 30 år i förberedelse, så vi har tre vittnen om att en period på 30 år representerar förberedelsen av ett prästerskap.

”Den stora fråga som står för dörren kommer att sälla bort dem som Gud inte har förordnat, och han kommer att ha en ren, sann, helgad tjänst redo för det sena regnet.” Selected Messages, bok 3, 385.

Syster White lär uttryckligen att närhelst kyrkan är ren, är profetians Ande verksam. När den stora frågan skiljer agnarna från vetet, kommer ni att ha ett helgat prästerskap, sammansatt av Jesus och Josef, prästen som är både gudomlig och mänsklig, Jesus och Hesekiel, profeten, Jesus och David, kungen. De som bereds under en tidsperiod som symboliseras av trettio år, skall höra till de etthundrafyrtiofyra tusen och framställs som profeter, präster och kungar. Alla tre människorna är bibliska symboler för Kristi verk som profet, präst och kung, så talet trettio låter oss sluta oss till att inom var och en av dessa tre kategorier, vilka frambringas genom bibliska symboler som bereddes under trettio år, när de sammanförs med Kristus, representerar de föreningen av gudomlighet med mänsklighet. Således framställs de präster som bereds under den symboliska trettioårsperioden som baneret för gudomlighet förenad med mänsklighet.

De 42 månaderna av det slutliga påvliga blodbadet äger rum medan Kristus vandrar bland människorna i sina lärjungars person under 42 månader. 42 månader av trældom och förtryck som slutar med befrielse, såsom framställt genom Abrams dubbla profetias 430 år. Abrams fyrahundra år slutar vid befrielsen vid Röda havet, vilket är en klassisk biblisk illustration av nådatidens slut, vid slutet av påvens symboliska 42 månader.

De fyrtytvå månaderna representerar provotiden från söndagslagen i Förenta staterna till dess att människans nådatid avslutas. Men under dessa 42 månader, efter en trettioårig förberedelsetid, bekräftar Kristus förbundet i kvarlevans person. Den antikristliga förfalskade prästen går till sitt slutliga slut, just där Kristus dog i sin släktlinje, vilket är just där Farao, Egyptens kung, dog i sin släktlinje. På berget Karmel dödades Baals profeter, och därigenom identifieras den falske profetens död vid söndagslagen. Vid söndagslagen har man en falsk profet som då dödas, draken

representerad av Farao och vilddjuret representerat av påvedömet. Alla dessa framställs vid söndagslagen i konflikt med Guds präster, kungar och profeter. Församlingen renas strax före söndagslagen och profetians gåva återupprättas—just där den falske profeten dör. Från och med då står striden om det sanna eller det falska profetiska budskapet.

Den symboliska trettioårsperioden representerar en period som föregår söndagslagen. Perioden är en förberedelsestid för prästerna, ty Kristus är deras föredöme i allt, eftersom det är dessa som följer Lammet. Inom de första trettio åren av Abrams profetia upprättades förbundet, vilket därmed visar att vadhelst prästerna förbereds för under denna period, är det den period då Herren förnyar sitt förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen, såsom förebildat av Abrams alfahistoria. Den perioden är en förberedelsestid för prästerna, som börjar tjänstgöra vid söndagslagen, vid trettio års ålder, när de smörjs med den Helige Ande såsom Kristus blev vid sitt dop. En annan sanning som kan härledas ur Abrams alfahistoria är att vadhelst perioden som leder fram till söndagslagen representerar, måste den vara omvälvande, ty omega är alltid mäktigare än alfa. Söndagslagen är det omega som representeras av den 22 oktober 1844, korset, påskan i Egypten, och så vidare.

Söndagslagen representerar slutet på den period som symboliseras av trettioårsperioden. Den har förebildats av praktiskt taget varje större frälsningshistoria, och den är också slutet på förbundshistorien för ett utvalt folk som började med Abram. Med en sådan typ av profetisk bevisbörda beträffande periodens slut, och med hänsyn till periodens allvarliga syfte, vad skulle då vara dess början?

Det finns en profetisk tidsperiod, representerad av trettio år, som enligt en mångfald av vittnen slutar vid söndagslagen. Vid den punkten följer en period som framställs genom olika numeriska värden, och var och en av dessa perioder framlägger ett vittnesbörd om en linje av profetisk historia som följer efter söndagslagen. Några av dessa perioder representerar den inre linjen i kyrkans historia, och andra den yttre linjen i världens marsch mot Harmagedon.

Det är sannolikt gott att vid denna tidpunkt påminna oss om att vi avvisar tillämpningen av några tidsprofetior i de sista dagarna såsom representerande några identifierbara datum, till dess att dag och stund tillkännages vid plågornas slut. Jag kommer att använda Daniel kapitel tolv för att illustrera min ståndpunkt att profetisk tid inte längre skall tillämpas. I kapitel tolv finns tre verser som anger profetisk tid.

Och jag hörde mannen som var klädd i linne, han som stod ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom som lever i evighet att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Daniel 12:7.

Och från den tid då det dagliga offret avskaffas och förödelsens styggelse sätts upp, skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar. Daniel 12:11.

Salig är den som håller ut och når fram till de tusen tre hundra trettiofem dagarna. Daniel 12:12.

Milleriterna hade den korrekta förståelsen av var och en av dessa tre verser. Dessa tre profetior hör till de sanningar som representerar grundvalarna. Ändå byggde milleriternas förståelse av dessa verser på tillämpningen av dag-år-principen. Eftersom ”tiden är inte mer”, måste dessa verser ha en annan tillämpning, ty alla profetiorna talar om den sena regnets tidsperiod. Dessa verser måste ha en förståelse för det sena regnet som inte använder tid för att skapa ett budskap och som inte strider mot milleriternas förståelse av verserna. Den korrekta milleritiska synen på den mellersta versen av de tre verserna, (vers elva), är att den representerar en tvåfaldig period, som börjar med en trettioårsperiod, följd av 1260 år. Vers elva identifierar den trettioårsperiod som föregår söndagslagen, såsom den framställs genom uppsättandet av förödelsens styggelse.

Daniel tolv är det kapitel i Guds Ord som framställer den reningsprocess för Guds folk som äger rum i de sista dagarna vid ändens tid, när en profetia ur Daniels bok öppnas. I vers elva finner vi en profetia som pionjärerna med rätta förstod som en trettioårsperiod som leder in i en period om 1260 år. I kapitel tolv är de tre profetiorna i verserna sju, elva och tolv alla förseglade intill ändens tid. Vid ändens tid måste dessa tre profetior öppnas, ty Guds Ord sviker aldrig. I just detta kapitel framställs den tydligaste skildringen i Bibeln av nådatidens slut för mänskligheten, och därför identifierar kapitel tolv helt visst och än mer specifikt Adventismens slut än Adventismens början.

Tre profetior i Daniel tolv förseglades i just det skriftställe där förseglning och öppnande finner sin primära profetiska definition. Dessa tre profetior blir öppnade i de etthundafyrtiofyrtatusens historia, ty Alfa och Omega åskådliggör alltid slutet på en sak tillsammans med början av en sak. Det som öppnas i de tre profetiska tidsperioderna i kapitel tolv representerar det slutliga öppnandet av Guds profetiska ord. Detta öppnande framställs i Uppenbarelseboken kapitel ett, när Jesu Kristi uppenbarelse öppnas, strax före nådatidens slut. Vers elva i Daniel tolv är motsvarigheten till Abram och Paulus första framställning av en dubbelfaldig profetia som började med en trettioårsperiod.

De tre profetiorna i Daniel tolv är symboliska tidsperioder som avförseglas vid ändens allra sista tid, och detta avförseglade leder till den slutliga reningen av Guds folk. Den första av dessa tre profetior ges av Kristus själv, och när han framlägger profetian står han på vattnet, klädd i linne, varigenom han anger slutet på en profetisk tidsperiod framställd som 1260 år och definierar slutet på denna period som slutet på förskingringen av kraften hos Guds folk. Guds folk i de yttersta dagarna är de etthundafyrtiofyra tusen, och de har varit förskingrade.

Kristus står inte bara på vattnet och besvarar en fråga; frågan börjar också med orden ”Hur länge?”. ”Hur länge?” är en profetisk symbol, och den ställs också till Jesus när frågan i Daniel åtta, vers tretton, lyder: ”Hur länge?”

Och en sade till mannen som var klädd i linne, han som stod ovanför flodens vatten: Hur lång tid skall det dröja till slutet på dessa underbara ting?

Och jag hörde mannen klädd i linne, som var ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand upp mot himlen och svor vid honom som lever för evigt att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Daniel 12:6, 7.

Frågan som ställdes till Jesus, framställd såsom mannen i linne, i synen vid floden Hiddekel är: ”Hur länge dröjer det till slutet på dessa underbara ting?”, och i synen vid floden Ulai tillfrågas Jesus, framställd såsom Palmoni (denne gewisse helige): ”Hur länge gäller synen om det dagliga offret och den förödelsens överträdelse, som prisger både helgedomen och härskarorna åt att bli nedtrampade?”

Syster White säger att de syner som gavs åt Daniel vid de stora floderna i Shinars land nu håller på att uppfyllas, och i samband med båda flodsynerna ställs den profetiska ”frågan” till Jesus, vilken alltid frambringar söndagslagen som ”svaret”. Ändå framläggs båda svaren inom ramen för profetisk tid, vilken upphörde år 1844. Pionjäreerna identifierade med rätta svaret på frågan i det åttonde kapitlet och synen vid floden Ulai, och de förstod att år 1798 var den tid då förskingringen av Guds folks makt upphörde. Men efter 1844, då ”tillämpningen av tid” i Guds profetiska ord upphörde, återger den profetiska frågan ”Hur länge?” pionjäreernas förståelse på nytt som ”intill 2300 dagar; sedan skall helgedomen renas vid den snart kommande söndagslagen”, och ”alla” ”under” i Daniels sista syn skall fullbordas, när det heliga folkets förskingring under tre och en halv symboliska dagar upphör.

Hiddekel-flodens syn i Daniels tre sista kapitel och Ulai-flodens syn i kapitel sju till nio identifieras av syster White som ”Shinars stora floder”. Alla historiska och bibliska forskare konstaterar att det endast finns två floder, och att de båda är stora floder, som förknippas med Shinar. Dessa två floder är Tigris (Hiddekel) och Eufrat. Ulai-floden är inte Shinars Eufrat; den är en liten människogjord kanalflod i Persien, inte i Shinar. Ulai-floden i den syn som innehåller adventismens grundval och centrala pelare är inte belägen i Shinar, ändå identifierar profetissan Ulai som Eufrat, en av Shinars stora floder.

Hiddekel-synen framställer drakens, vilddjurets och den falske profetens yttre historia, när de leder världen till Harmageddon, och Ulai-synen representerar Kristi verk i att förena sin gudomlighet med människans mänsklighet. I den profetiska inspirationen används floden Ulai som ett andra vittne tillsammans med floden Eufrat för att identifiera det verk som fullbordas av Kristus när han förenar sin gudomlighet med mänskligheten.

Eufrat och Tigris hade båda sin början i Eden och löper genom förbundshistoriens hela längd. När de flyter in i adventismens centrala pelare den 22 oktober 1844, förenas Eufrat med den människotillverkade Ulai-kanalen för att representera föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilken fullbordas genom trons utövande hos dem som framställs som de etthundrafyrtiofyra tusen. Ulai representerar ett prov beträffande auktoriteten i Guds profetiska ord, ty den ställer Ellen Whites auktoritet, när hon identifierar den persiska floden Ulai som en av Shinars stora floder, i motsättning till världens experter.

Symbolen för floden Ulai representerar en prövning rörande människans ord eller Guds Ord. Har människor rätt, eller är de ord som framställts av syster White de rätta? Representerar floden Ulai en enda flod i Persien, eller representerar den en profetisk flod som består av vatten från Eden blandat med vatten från människor?

Det kan finnas många lösningar på detta dilemma som jag har väckt, men jag vill framlägga några tankar så att ni ser min poäng. Har de världsliga historikerna och teologerna rätt och syster White fel? Ingen bestrider att "Shinars stora floder" är Tigris och Eufrat. Så när syster White identifierar floden Ulai i Persien som en av Shinars stora floder, är hon då en falsk profet? Eller är hon en sann profet, som begick ett misstag? Hur många misstag kan en sann profet begå innan han eller hon passerar gränsen och blir en falsk profet? Eller har historikerna fel? Eller har hon faktiskt rätt? Eller har både historikerna och syster White rätt? Jag har väckt detta dilemma i syfte att använda förklaringen av dilemmat som en ytterligare punkt i fråga om mannen i linnekläder, som står över floden och till vilken frågan ställs: "Hur länge?" i både synen om floderna Hiddekel och Ulai.

I Daniels åttonde kapitel befinner sig Daniel i Susa, i Persien, och Susa ligger vid floden Ulai, som på grund av jordbruksnäringen omfattar den naturliga floden och även en rad konstgjorda akvedukter. När Ulai flyter ytterligare omkring etthundrafemtio mil, förenas den med sammanflödet av floderna Tigris och Eufrat. Tigris och Eufrat, som började i Eden, förenas till sist, och när de väl flyter samman, ansluter också floden Ulai från Persien vid samma punkt. När floden Ulai möter Tigris' träskmarker vid Tigris' och Eufrats sammanflöde, blir Ulai en del av det vatten som utgör Shinars stora floder. Historikerna har rätt, och det har också syster White.

När syster White identifierar synen vid Ulai i kapitel åtta, identifierar hon en flod som är känd för sitt konstgjorda akveduktsystem som sammanbinder floderna Tigris och Eufrat, vilka representerar två perioder om 2520 år, som avslutades 1798 och 1844.

Ett gammalt namn på Tigris är Hiddekel, och i förhållande till Eufrat har båda floderna i profetisk mening uttryckligen lokaliserats såsom förbundna med Assyrien och Babylon, vilka också identifieras som två lejon som skulle tukta Guds får. Dessa två ödeläggande makter förebådade de två ödeläggande makterna i hedniska Rom och påvliga Rom, vilka är symboler för en man och en kvinna, eller en kyrka och en stat. Hedniska Rom var mannen som representerade statskonst, och påvliga Rom är den orena kvinnan som representerar kyrklig maktutövning. Assyrien var mannen och Babylon kvinnan i deras profetiska relation och identifierar således Tigris som mannen och Eufrat som kvinnan.

Floden Tigris är den statskonstens flod som sträckte sig fram till 1798, och Eufrat, kyrkokonstens flod, sträckte sig fram till 1844. Eufrat måste sträcka sig fram till 1844, ty budskapet år 1844 handlade om Babylon, (Eufrat) som föll åter år 1844. När Eufrat frambringade ett vattenfall år 1844, förenades floden Ulai, som också hade anslutit sig till sammanflödet som en symbol för mänskliga gärningar, med den andra flodens vatten. Statskonstens flod dämades upp år 1798, när den civila myndigheten togs bort från den påvliga makten. Samma år börjar Förenta staterna att regera som jordens vilddjur och den bibliska profetians sjätte rike. Floden Tigris dämades upp år 1798, just där staten till slut kommer att tvinga hela världen att bryta ned dammen, som nu håller tillbaka de påvliga förföljelsernas flodvågor, vilka står i begrepp att svepa över världen som en översvämmande flod. Den muren, eller dammen, är skiljemuren mellan kyrka och stat.

År 1844 identifierar både Eufrat och Ulai budskapet för 1844 som Babylons fall, och även som just det verk som Kristus påbörjade år 1844, då Han såsom Förbundets Budbärare renade Babylons

vatten och mänskliga gärningar bort ur ett folk som skulle träda in i Hans helgedom—ett folk som behövde renas innan de gick in i det Allra Heligaste. Den slutliga reningen av detta folk fullbordades genom det regn som utgöts under Midnattsropets budskap, och dessa regndroppar i Midnattsropets budskap destillerades från Tigris vatten, såsom milleriterna identifierade det påvliga Rom och 1798, och såsom de identifierade Babylons fall och blev renade före den stängda dörren genom budskapet, eller man skulle kunna säga—renade genom regnet som kom från de destillerade vattnen från floderna Ulai, Tigris och Euftrat, medan de frambar budskapet i Daniel 8:14 och uppfyllde Midnattsropets budskap före öppnandet av den antitypiska försoningsdagen.

När Kristus i vers sju i Daniels tolfte kapitel står över Hiddekels vatten, står Han över Tigris' vatten, över statskonstens vatten i den syn som skildrar de sista rörelserna i den mänskliga statskonsten fram till nådatidens slut. Han står där och besvarar frågan i den föregående versen, alldeles som i synen vid floden Ulai, där mannen klädd i linne, som där är Palmoni, den underbare räknaren, ger ett svar på en fråga i den föregående versen. I båda fallen är samtalet en himmelsk dialog mellan änglar och Kristus, och i båda fallen är frågan: "Hur länge?"

Svaret är intill 2300 dagar; i kapitel åtta och kapitel tolv är det "en tid, tider och en halv tid". Svaret förstås som 2300 år och 1260 år, men år 1844 lade Gud ett förbud på tillämpningen av tid inom det profetiska budskapet, ty tid är inte längre. Vad är Palmonis, mannen klädd i linnekläders, svar för Hans sista generation? Frågan "Hur länge?" har genom många vittnen visats utpeka söndagslagen som svaret på frågan; blir då helgedomen renad vid söndagslagen, och blir "alla dessa under" fullbordade vid söndagslagen? Vilka är de "under" som fullbordas vid söndagslagen, och när började dessa "under"?

Sedan såg jag, Daniel, och se, där stod två andra, den ene på denna sida om flodens strand och den andre på andra sidan om flodens strand. Och en sade till mannen som var klädd i linne, han som stod ovanpå flodens vatten: Hur länge skall det dröja till slutet på dessa underbara ting?

Och jag hörde mannen som var klädd i linne, han som stod ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himmelen och svor vid honom som lever i evighet att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Daniel 12:5–7.

Den symboliska frågan "Hur länge?" utmärker söndagslagen, och ängeln frågade inte när söndagslagen skulle vara, utan när slutet på underverken skulle komma. "Underverken" upphör vid söndagslagen, så vilka är de underverk som leder fram till söndagslagen? Eller, för att vara mer specifik, vilka är de "underverk" som framställs i synen vid Hiddekel, sådan den återges i kapitel tio till tolv? Om vi kan fastställa vad "underverken" är, kan vi kanske finna när "underverken" börjar. I Daniel tio anger Gabriel uttryckligen vad hans syfte var i hans samvaro med Daniel under synen.

Nu har jag kommit för att ge dig insikt om vad som skall vederfaras ditt folk i kommande dagar; ty synen gäller ännu många dagar. Daniel 10:14.

Gabriel kom för att få Guds folk att förstå vad som skall vederfaras dem i de yttersta dagarna. Att förutsätta att profetiorna i Daniel tolv förståddes korrekt av milleriterna, men att använda detta

erkännande för att förneka kapitlets tillämpning på de sista dagarna, är att omintetgöra Gabriels uttalade syfte. När Gabriel väl inleder den profetiska framställningen i vers ett i kapitel elva och fortsätter fram till den tredje versen i kapitel tolv, utgör den historia som framställs de yttre profetiska detaljerna om hur draken, vilddjuret och den falske profeten leder världen till Harmageddon. Det finns avsnitt inom kapitlet som beskriver hur Guds folk blir förföljt, men historien i kapitel elva är i första hand en yttre uppenbarelse. Detta innebär att kapitel tio och kapitel tolv representerar ett alfa och ett omega inom Daniels sista syn, ty till skillnad från kapitel elva beskriver de båda ett inre budskap som identifierar förseglingen av de hundra fyrtiofyra tusen. Det mellersta kapitlet är mänsklighetens uppror, såsom det framställs genom kungen i norr, Roms påve, och alfakapitlet tio jämte omegakapitlet tolv identifierar de hundra fyrtiofyra tusens inre erfarenhet i de yttersta dagarna. Alla tre kapitlen leder fram till prövningstidens slut; alfakapitlet börjar med fruktan för Gud, som skiljer två klasser av tillbedjare åt, och vid kapitlets slut ges Daniel en fördubbling av kraft, vilket således identifierar den första och den andra ängelns budskap. Kapitel tolv är omegakapitlet, och det identifierar den tredje ängelns domsbudskap.

Det elfte kapitlet skildrar mänsklighetens uppror från Jerusalems förstörelse ända fram till nådatidens slut, vilket enligt syster White är en illustration av nådatidens slut vid världens ände. Daniel 11 börjar vid Jerusalems förstörelse, ty Daniel är en av dem som fördes till Babylon vid Jerusalems trefaldiga förstörelse, vilken förebildade förstörelsen av samma stad år 70 e.Kr., och därefter åter i de yttersta dagarna såsom representerad av världen.

Två bokstavliga förstörelser av Jerusalem ägde rum på samma dag på året med sex hundra sextiofem års mellanrum. Dessa två förstörelser drabbade den stad där arken skulle vara belägen. Shilo hade samma profetiska kännetecken och representerar den första förstörelsen av en stad där Guds närvaro var belägen, eller skulle vara belägen. När syster White använder Jerusalems förstörelse som en symbol för de yttersta dagarnas förstörelse, kommenterar hon Kristi predikan om Jerusalems förstörelse.

Shilo, Jerusalems förstörelse under Nebukadnessar och Titus är tre vittnen om de sista dagarna, såsom dessa framställs genom förstörelsen av Guds stad. Shilo är den första ängelns budskap, vilket lär att frukta Gud, något Eli inte gjorde, och ge honom ära, något Eli inte gjorde, ty stunden för hans dom har kommit. Den andra ängelns budskap är där vi finner en fördubbling, sådan den representeras av Nebukadnessar och Titus. Den tredje förstörelsen av Jerusalem i de sista dagarna sker vid nådatidens slut, vilket är domens slut.

Kapitel elva är den yttre historien om de tre änglarnas budskap. Det är infogat mellan kapitel tios syn om åtskillnad och de tre styrkande beröringarna som äger rum på den tjugoandra dagen i Daniels syn. Detta innebär att kapitel tolv också kommer att handla om den inre berättelsen om vad som drabbar Guds folk i de yttersta dagarna. Det innebär också att ljuset i kapitel tolv är tjugotvå gånger mer strålande än ljuset i kapitel tio.

I synen vid Ulai blev Kristus också tillfrågad: "Hur länge?" De föregående tolv verserna, som leder fram till frågan i vers tretton, identifierade den yttre profetiska historien och framställde viktiga detaljer om Bibelns profetiska makter. Dessa tolv verser upprepade helt enkelt och utvidgade den

historia som framställs i kapitel sju. Den profetiska historia som anges i dessa verser upprepas och utvidgas i kapitel elva med början i modernas och persernas tid. Den sista hälften av kapitel åtta och hela kapitel nio utgör framställningen av Guds folk i den sista tiden genom profeten Daniel. Synen över den profetiska historien i synen vid Ulai-floden, tre kapitel igenom, tillsammans med framställningen av Guds folk i dessa kapitel genom Daniels samverkan med Gabriel, är alfa till omega i kapitel tio till tolv.

Eftersom Hiddekel är omega och Ulai alfa, är den kraft som representeras av det ljus som förseglats upp i kapitel tolv, när ändens tid har nåtts, tjugotvå gånger starkare än den syn som är adventismens centrala pelare och grundval. Då detta är fallet identifieras ljuset i Daniels sista syn direkt som ljus förbundet med Guds folk i de yttersta dagarna. När ängeln frågar mannen klädd i linne: "Hur länge?" till slutet på dessa under, är undren de som lyser såsom stjärnorna i evigheters evighet, allteftersom Abrams förbundshistoria återklingar av ett bud till Abram att se upp till stjärnorna. Undren i Daniel tolv är förvandlingen av människor till baneret för de etthundrafyrtiofyra tusen.

I en tidigare punkt konstaterade vi att vers elva i Daniel tolv identifierar en profetisk tidsperiod som består av två perioder, av vilka den första är trettio år. För att lägga den rätta betoningen på vers elva gick jag till vers sju, för att visa Kristi direkta delaktighet i de underverk som Han utför bland sitt folk i de sista dagarna.

När jag återvänder till vers elva vill jag påminna er om att kapitel tolv av Gabriel uttryckligen kallas "de yttersta dagarna". I de etthundrafyrtiofyra tusens dagar, de dagar då de beseglas och träder in i förbund med Gud, kommer det enligt Daniels bok att finnas ett budskap som avförseglas och växer till ett högt rop. Detta budskap framställs i kapitel tolv genom tre åtskilda profetiska perioder, vilka redan har definierats av milleriterna och därefter bekräftats av Profetians Ande. Dessa tre perioder representerar inte tid, ty samme ängel som i kapitel tolv lyfter båda händerna mot himlen lyfte i Uppenbarelseboken tio en hand mot himlen och svor att tiden inte skulle vara mer. Detta tillkännagivande år 1844 innebär att de tre profetiska perioderna i Daniel tolv är symboliska perioder som inte är avsedda att representera tid.

Därför, när den mellersta symboliska profetiska tidsperioden i Daniel tolv är en tvåfaldig period som börjar med trettio år i just det kapitel där Mikael träder fram, då vet du att den tvåfaldiga perioden som börjar med trettio år är den fullkomliga uppfyllelsen av Abrams alfa-profetia. Tidsprofetians omega, som inleder förbundshistorien i fråga om ett utvalt folk, når sin fullkomliga uppfyllelse i samma kapitel, vilket utgör höjdpunkten i Daniels vittnesbörd om vad som skall vederfaras Guds folk i de sista dagarna.

Vid ändens tid avförseglas Daniels bok, och det ljus som frambringas beseglar Guds folk. Vid ändens tid avförseglas Daniels bok, och det ljus som frambringas framställs genom tre profetiska tidsperioder i Daniels sista kapitel. Detta kapitel är omega av de tre kapitel som utgör Hiddekel-synen, och Hiddekel-synen är omega till de tre kapitel som representerar alfa av Daniels flodsyner. De floder som började i Eden hamnade till sist hos Daniel, och därefter förde Guds profetiska Ord dem till milleritrörelsen med den första och den andra ängeln, alfarörelsen av de två

rörelserna under de tre änglarna. De 1290 åren i vers elva är omega till Abrams och Paulus' profetia om 430 år.

Innan vi fortsätter i Daniel tolv och dess samband med Abrams profetia, är det gott att påminna sig om vem Paulus var. Paulus var inte endast aposteln för hedningarna, utan lika viktigt är att han frambar sitt budskap genom Guds profetiska Ord. Ännu viktigare är att Paulus var en dispensational profet. En dispensational profet är en profet som uppresas för att leda Guds folk från en hushållning till en annan, likt Mose, från altartjänst till helgedomstjänst; Johannes Döparen; från den jordiska helgedomen till den himmelska helgedomen. Paulus nedtecknade långt mer information och fler regler för tillämpningen av det bokstavliga på det andliga än alla de övriga bibelförfattarna tillsammans, och det med stor marginal! Han uppväcktes för att förklara övergången från det bokstavliga till det andliga i sammanhanget av Guds förbundsfolk.

Paulus är den sammanbindande länken mellan förbundslöftena till Abrahams utvalda folk, när detta utvalda folk övergick från bokstavligt till andligt. Om du inte är grundad i förståelsen av den roll Paulus hade i förbundshistorien, kanske du inte ser hur gudomligt passande det är att förstahandsprofetian om Guds förbundsfolk är en dubbelfaldig tidsprofetia som börjar med en period om 30 år. Den ena profetian instiftades av det utvalda folkets fader, och när de övergår till att vara ett andligt utvalt folk, uppväcktes en hushållningens profet för att identifiera och förklara denna övergång, och också för att stadfästa Abrams tidsprofetia med ett andra vittne från Nya testamentet i samklang med det första vittnet från Gamla testamentet. Abram i början, sedan Paulus i slutet, förebildar betydelsen av de 1290 i de sista dagarna.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

”Sakarjas syn av Josua och Ängeln tillämpas med särskild kraft på Guds folks erfarenhet under den stora försoningsdagens avslutande skeden. Den kvarvarande församlingen kommer då att försättas i stor prövning och nöd. De som håller Guds bud och Jesu tro kommer att känna drakens och hans härars vrede. Satan räknar världen som sina undersåtar; han har vunnit herravälde till och med över många bekännande kristna. Men här finns en liten skara som står emot hans överhöghet. Om han kunde utplåna dem från jorden, skulle hans triumf vara fullständig. Såsom han påverkade de hedniska folken att förgöra Israel, så kommer han inom en nära framtid att egga jordens ogudaktiga makter att förgöra Guds folk. Människor kommer att avkrävas lydnad mot mänskliga påbud i strid med den gudomliga lagen.

”De som är trogna Gud kommer att hotas, angivas och förklaras fredlösa. De skall bli ’förrådda också av föräldrar och bröder och släktingar och vänner’, ända till döden. Luk. 21:16. Deras enda hopp ligger i Guds barmhärtighet; deras enda försvar kommer att vara bönen. Såsom Josua vädjade inför Ängeln, så kommer kvarlevans församling, med hjärtats förkrosselse och oförfalskad tro, att vädja om förlåtelse och befrielse genom Jesus, sin Förespråkare. De är fullt medvetna om det syndiga i sina liv, de ser sin svaghet och ovärdighet; och de är nära att förtvivla.”

”Frestaren står redo att anklaga dem, så som han stod redo att stå emot Josua. Han pekar på deras smutsiga kläder, deras bristfälliga karaktärer. Han framställer deras svaghet och dårskap,

deras otacksamhetssynder, deras olikhet med Kristus, vilket har vanärat deras Återlösare. Han bemödar sig om att injaga skräck i dem med tanken att deras fall är hopplöst, att fläcken av deras orenhet aldrig skall tvättas bort. Han hoppas därigenom förstöra deras tro, så att de skall ge efter för hans frestelser och vända sig bort från sin trohet mot Gud.

”Satan har en noggrann kännedom om de synder till vilka han har frestat Guds folk, och han framför sina anklagelser mot dem med eftertryck och förklarar att de genom sina synder har förverkat det gudomliga beskyddet och gör anspråk på rätten att förgöra dem. Han förklarar att de, liksom han själv, rättvist förtjänar att uteslutas från Guds ynnest. ’Är detta’, säger han, ’det folk som skall inta min plats i himlen och de änglars plats som förenade sig med mig? De bekänner sig lyda Guds lag; men har de hållit dess bud? Har de inte varit mer själviska än gudsälskande? Har de inte satt sina egna intressen över tjänsten åt Honom? Har de inte älskat världens ting? Se på de synder som har präglat deras liv. Skåda deras själviskhet, deras ondskas, deras hat mot varandra. Skall Gud förvisa mig och mina änglar från sin närvaro och ändå belöna dem som har gjort sig skyldiga till samma synder? Detta kan du inte göra, o Herre, i rättfärdighet. Rättvisan kräver att dom uttalas över dem.’”

”Men medan Kristi efterföljare har syndat, har de inte överlämnat sig åt att behärras av de sataniska makterna. De har ångrat sina synder och har sökt Herren i ödmjukhet och ånger, och den gudomlige Förespråkaren vädjar för dem. Han som mest har blivit sårad av deras otacksamhet, som känner deras synd och även deras ånger, förklarar: ’Herren näpse dig, o Satan. Jag gav Mitt liv för dessa själar. De är ristade i Mina händers handflator. De må ha karaktärsbrister; de må ha misslyckats i sina strävanden; men de har ångrat sig, och jag har förlåtit och tagit emot dem.’”

Satans angrepp är starka, hans förförelser är förslagna; men Herrens öga vilar över sitt folk. Deras betryck är stort, ugnens lågor tycks vara nära att förtära dem; men Jesus skall föra dem fram såsom guld prövat i elden. Deras jordiskhet skall avlägsnas, för att Kristi avbild genom dem må bli fullkomligt uppenbarad.

”Tidvis kan det synas som om Herren har glömt sin församlings faror och den skada som tillfogats henne av hennes fiender. Men Gud har inte glömt. Ingenting i denna värld är så dyrbart för Guds hjärta som hans församling. Det är inte hans vilja att världslig klokskap skall fördärva hennes vittnesbörd. Han överlämnar inte sitt folk åt att övervinnas av Satans frestelser. Han skall straffa dem som framställer honom orätt, men han skall vara nådig mot alla som uppriktigt omvänder sig. Åt dem som åkallar honom om styrka till utvecklandet av en kristen karaktär skall han ge all den hjälp som behövs.

”I ändens tid skall Guds folk sucka och ropa över de styggelser som begås i landet. Med tårar skall de varna de ogudaktiga för den fara de utsätter sig för genom att trampa den gudomliga lagen under fötterna, och med uteslagnig sorg skall de ödmjuka sig inför Herren i ånger. De ogudaktiga kommer att håna deras sorg och förlöjliga deras allvarliga vädjanden. Men Guds folks ångest och förödmjukelse är ett omisskännligt bevis på att de återvinner den styrka och karaktärens adelhet som gått förlorade till följd av synden. Det är därför att de kommer Kristus närmare, därför att deras blick är fäst vid hans fullkomliga renhet, som de så klart urskiljer syndens övermåttan stora syndfullhet. Saktnod och ödmjukhet är villkoren för framgång och

seger. En härlighetens krona väntar dem som böjer sig vid korsets fot.”

Guds trogna, bedjande barn är så att säga inestängda hos honom. De vet själva inte hur tryggt de är beskyddade. Pådrivna av Satan söker denna världens makthavare att förgöra dem; men om Guds barns ögon kunde öppnas, såsom Elishas tjänares ögon öppnades i Dothan, skulle de se Guds änglar lägrade runt omkring dem och hålla mörkrets härskaror i schack.

”När Guds folk ödmjukar sina själar inför Honom och bönfaller om hjärtats renhet, ges befallningen: ’Tag av de smutsiga kläderna’, och de uppmuntrande orden uttalas: ’Se, jag har tagit din missgärning ifrån dig, och jag skall kläda dig i högtidskläder.’ Sakarja 3:4. Den fläckfria manteln av Kristi rättfärdighet läggs på Guds prövade, frestade, trogna barn. Den föraktade kvarlevan kläds i härliga kläder, för att aldrig mer besmittas av världens fördärv. Deras namn bevaras i Lammets livsbok, upptecknade bland de trogna i alla tidsåldrar. De har motstått bedragarens list; de har inte fått vika från sin trohet genom drakens rytande. Nu är de för evigt tryggade mot frestarens anslag. Deras synder överförs på syndens upphovsman. En ’ren huvudbindel’ sätts på deras huvuden.”

”Medan Satan har framfört sina anklagelser, har heliga änglar, osedda, gått fram och åter och satt den levande Gudens sigill på de trogna. Det är dessa som står på Sions berg med Lammet och har Faderns namn skrivet på sina pannor. De sjunger den nya sången inför tronen, den sång som ingen kan lära sig utom de hundra fyrtiofyra tusen, vilka har blivit återlösta från jorden. ’Det är dessa som följer Lammet varthelst Han går. Dessa har blivit återlösta från människorna till förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Och i deras mun har inget svek funnits, ty de är utan fläck inför Guds tron.’ Uppenbarelseboken 14:4, 5.

”Nu har den fullständiga uppfyllelsen av ängelns ord nåtts: ’Hör nu, du överstepräst Josua, du och dina medbröder som sitter inför dig; ty de är män som väcker förundran; ty se, jag skall låta min tjänare, Telningen, träda fram.’ Sakarja 3:8. Kristus uppenbaras som sitt folks Återlösare och Befriare. Nu är verkligen de kvarlevande ’män som väcker förundran’, då deras pilgrimsfärds tårar och förödmjukelse får ge vika för glädje och ära i Guds och Lammets närvaro. ’På den dagen skall Herrens telning vara skön och härlig, och jordens frukt skall vara utsökt och ljuvlig för dem av Israel som har undkommit. Och det skall ske att den som är kvar i Sion och den som blir kvar i Jerusalem skall kallas helig, var och en som är uppskriven bland de levande i Jerusalem.’ Jesaja 4:2, 3.” Prophets and Kings 587–592.